

ابریشم‌کشی در «بسک» شغل آبا و اجدادی است

پیش از پروانه شدن

برق توت‌های چاق و سفید لابه‌لای شاخه‌های سبز در نور صبحگاهی بهار از نگاه هر عابری دلربایی می‌کند. بهار، فصل باران و توت است، فصل وزش‌های جنون‌وار باد و رگبارهای گاه و بی‌گاه آسمان صافی که نشانی از لکه ابرهای تیره رنگ ندارد، فصل زنده شدن طبیعت خواب رفته‌ای که چرت زمستانی‌اش در آغاز بهار پاره می‌شود و با آمدن فصل نو، قامت سبز تنومندش را بلند می‌کند. به روستای «بسک» روستای ملی «ابریشم‌کشی» ایران آمدیم تا گذری بر صنعت نوغان‌داری و ابریشم‌کشی داشته باشیم. روستایی در ۲۰ کیلومتری بخش «بایگ» شهرستان تربت حیدریه که مثل بسیاری از روستاها، اهالی‌اش با هم نسبت قوم و خویشی دارند و رزق عموم مردمش هم از کارگاه‌های ابریشم‌کشی بر سفره‌شان می‌آید.

«فاطمه رزمگاه» از اهالی روستای بسک است که مانند بسیاری دیگر از اهالی منطقه تربت حیدریه در آغاز فصل بهار به نوغان‌داری مشغول می‌شود. زن جوانی که مانند همسالان دهه شصتی‌اش در روستا، مادر بزرگ است و اگرچه چروک میان‌سالی زودتر از موعد در چین و شکن صورتش پیداست اما برق چشمانش به سان دختران جوان شهری می‌ماند. برایم از ماجرای پیله چیدن تخم‌های ابریشم تعریف می‌کند و حین روایتگری‌اش، گاهی پروانه‌ای هم در آسمان تاب می‌خورد، می‌گوید: «این‌ها همان پیله‌هایی هستند که به موقع ابریشم‌کشی نشده‌اند و سر از پیله در آورده‌اند».